Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
M. WATHELET
fremsat den 30. maj 2017 [1]

Sag C-649/15 P

TV2/Danmark A/S
mod

Europa-Kommissionen

»Appel – statsstøtte – artikel 107, stk. 1, TEUF – public service-radio- og TV-virksomhed – foranstaltninger, som de danske myndigheder har truffet i forhold til den danske tv-station TV2/Danmark – begrebet »statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler« – Altmark-dommen«

1. TV2/Danmark A/S (herefter »TV2 A/S«) har med sin appel nedlagt påstand om delvis ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom i sagen TV2/Danmark mod Kommissionen [2], hvorved Retten dels annullerede Kommissionens afgørelse 2011/839/EU [3], for så vidt som Europa-Kommissionen heri havde fastslået, at reklameindtægterne fra 1995 og 1996 overført til TV2/Danmark via TV2-Fonden udgjorde statsstøtte, dels i øvrigt frifandt Kommissionen for TV2 A/S' søgsmål (TV2 A/S er et dansk tv-aktieselskab, som blev oprettet for med regnskabs- og skattemæssig virkning fra den 1.1.2003 at erstatte den uafhængige statslige virksomhed TV2/Danmark, herefter »TV2«). Denne sag er knyttet til sagerne C-656/15 P og C-657/15 P, der ligeledes vedrører appeller til prøvelse af den appellerede dom, og hvori jeg ligeledes fremsætter mine forslag til afgørelse i dag. Den har tillige en nær sammenhæng med den sag, der for nylig gav anledning til dom af 8. marts 2017, Viasat Broadcasting UK mod Kommissionen (C-660/15 P, EU:C:2017:178).

I. De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisten

2. For så vidt som de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for denne sag, er identiske med dem, der ligger til grund for sag C-656/15 P, henviser jeg til punkt 2-15 i mit forslag til afgørelse i den nævnte sag, som ligeledes fremsættes i dag.

II. Sagen for Retten og den appellerede dom

3. Jeg henviser af de samme grunde til punkt 16-19 i mit forslag til afgørelse i sag C-656/15 P.

1 – Originalsprog: fransk.

2 – Dom af 24.9.2015 (T-674/11, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:684).

3 – Afgørelse af 20.4.2011 om Danmarks foranstaltninger (C 2/03) for TV2/Danmark (EUT 2011, L 340, s. 1, herefter »den omtvistede afgørelse«).

III. Appellen

4. TV2 A/S har til støtte for appellen fremsat to anbringender vedrørende dels fortolkningen og anvendelsen af den fjerde betingelse, som Domstolen opstillede i sin dom af 24. juli 2003, Altmark Trans og Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, herefter »Altmark-dommen«, EU:C:2003:415, og, med hensyn til disse betingelser, »Altmark-betingelserne«), dels kvalificeringen af de midler fra licensafgifterne, som TV2 overførte til sine regionale stationer.

5. Domstolen har i henhold til procesreglementets artikel 76, stk. 2, skønnet, at den var tilstrækkeligt oplyst efter den skriftlige forhandling, og at en mundtlig forhandling derfor ikke var nødvendig.

A. Det første anbringende (den fjerde Altmark-betingelse)

1. Sammenfatning af parternes argumenter

6. TV2 A/S har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at forkaste den principale påstand i selskabets søgsmål på grundlag af en urigtig fortolkning og anvendelse af den fjerde Altmark-betingelse.

7. TV2 A/S finder bl.a., at Retten, henset til den særlige karakter af TV2's public service-opgave og til anvendelsen med tilbagevirkende kraft af Altmark-betingelserne, ikke burde have foretaget en strengt bogstavelig fortolkning og anvendelse af den fjerde Altmark-betingelse, men at den burde have begrænset sig til at efterprøve, om denne betingelses formål i det foreliggende tilfælde var opfyldt.

8. Ifølge TV2 A/S er den af Retten foretagne anvendelse således umulig, eftersom TV2's virksomhedssektor ikke har en konkurrencepræget og erhvervsmæssig dimension, og der derfor ikke eksisterer en »referencevirksomhed«, med hvilken den sammenligning, der kræves efter den nævnte betingelse, kan gennemføres.

9. TV2 A/S finder således, at Retten burde have anvendt den fjerde Altmark-betingelse under hensyntagen til dens formål [4] og burde have fastslået, at dette formål i betragtning af Rigsrevisionens revision af TV2's regnskaber var blevet nået, og at denne betingelse følgelig var opfyldt.

10. TV2 A/S har tilføjet, at dets synspunkt bestyrkes af den omstændighed, at Altmark-betingelserne i det foreliggende tilfælde blev anvendt med tilbagevirkende kraft, og af det heraf følgende indgreb i retssikkerheden.

11. Kongeriget Danemark har tilsluttet sig de argumenter, som TV2 A/S har fremsat til støtte for sin appel.

12. Kommissionen og Viasat Broadcasting UK Ltd (herefter »Viasat«) har bestridt, at dette anbringende fra TV2 A/S kan antages til realitetsbehandling, og har anført, at det under alle omstændigheder er ugrundet.

13. TV2 A/S har i sin replik anfægtet den argumentation, hvormed Kommissionen og Viasat har bestridt dette anbringendes antagelighed, idet selskabet i det væsentlige har gjort gældende, at dets argumenter rejser retsspørgsmål.

4 – For TV2 A/S er det i det væsentlige tilstrækkeligt til, at den fjerde Altmark-betingelse er opfyldt, at kompensationen for public service-ydelserne anvendes effektivt, for at public service-opgaven bliver udført bedst muligt til den lavest mulige omkostning.

14. Kongeriget Danmark har i sin duplik gjort gældende, at spørgsmålet om den måde, hvorpå den fjerde Altmark-betingelse skal forstås og anvendes, er et retligt spørgsmål, og at Rettens bedømmelser vedrørende dette spørgsmål udgør retlige bedømmelser, som kan være genstand for en efterprøvelse fra Domstolens side i en appelsag.

2. Bedømmelse

a) Om formaliteten

15. Jeg er enig med Kommissionen og Viasat i, at de af TV2 A/S fremsatte argumenter har til formål at få Domstolen til at foretage en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, således som de blev fastslået af Retten. TV2 A/S har således ikke fremsat et eneste selvstændigt argument angående retlige fejl begået af Retten. Selv om der er fremført nogle argumenter vedrørende retlige spørgsmål, er disse sidstnævnte uløseligt forbundne med det klagepunkt, som TV2 A/S har fremført om, at Retten foretog en urigtig fortolkning af dansk ret, hvilket også er et faktisk spørgsmål [5].

16. Ydermere har TV2 A/S ikke påberåbt sig, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder åbenbart urigtigt. I øvrigt ville det i dette tilfælde stadig påhvile TV2 A/S at godtgøre, at udfaldet af tvisten – såfremt Retten ikke havde gengivet de faktiske omstændigheder urigtigt (quod non) – ville være blevet anderledes, hvad TV2 A/S heller ikke har godtgjort.

17. Som påpeget af Viasat fremsættes i øvrigt i appelskriftet alene en meget generel kritik af den appellerede dom. Ligeledes fremsættes med den af TV2 A/S iværksatte appel ikke nye argumenter, hvorimod der med denne i det væsentlige henvises til argumenter, der allerede er blevet forelagt Retten, og som denne omhyggeligt undersøgte, inden den forkastede dem.

18. Jeg vil yderligere behandle enkelte punkter mere præcist.

1) Om anvendelsen af den fjerde Altmark-betingelse under hensyntagen til dens formål

19. Retten udtalte i den appellerede dom (præmis 70), at »det [kan] […] ikke anerkendes, at der ikke findes en konkurrencepræget og erhvervsmæssig dimension i radio- og tv-sektoren«, hvilket TV2 A/S har bestridt for at kunne gøre gældende, at det ikke er muligt at finde en referencevirksomhed, med hvilken de omkostninger, der følger af den af TV2 A/S udførte offentlige tjenesteydelse, kan sammenlignes, hvilket fører til ikke at anvende den fjerde Altmark-betingelse i overensstemmelse med dens ordlyd.

20. Jeg bemærker indledningsvis, at spørgsmålet om, hvorvidt der eksisterer en mellemstor, veldrevet og tilstrækkeligt udstyret virksomhed, med hvilken TV2's omkostninger kan sammenlignes, er et spørgsmål, der vedrører sagens faktiske omstændigheder, og som derved falder uden for Domstolens kontrol, idet det ikke er blevet påberåbt, at der er sket en urigtig gengivelse af beviser, og TV2 A/S har ikke omtalt nogen retlig fejl i sin argumentation.

5 – Det forhold, at TV2 A/S' argumenter hovedsageligt hviler på dette selskabs erklæringer og redegørelser om sagens faktiske omstændigheder, fremgår særligt klart af appelskriftets punkt 27-48, 54-62 og 85-111. Med hensyn til de argumenter fra TV2 A/S, der er baseret på dansk ret, se tillige dette forslag til afgørelses punkt 68.

21. Jeg tilføjer, at Retten i den appellerede dom præmis 51-73 omhyggeligt behandlede TV2 A/S' argumentation for med en meget udførlig begrundelse at forkaste det synspunkt, ifølge hvilket den fjerde Altmark-betingelse skulle gøres til genstand for en tillempet anvendelse i en sag som denne, ved i den appellerede doms præmis 119 eksplicit at påpege, at det var muligt at finde en mellemstor, veldrevet og tilstrækkeligt udstyret virksomhed, med hvilken TV2 A/S' omkostninger kunne sammenlignes, hvorefter Retten forkastede TV2 A/S' argumenter om, at det ikke var muligt at finde en sådan virksomhed.

22. TV2 A/S har ikke anfægtet disse præmisser i sit appelskrift, men har ikke desto mindre gentaget, at det er umuligt at foretage en sammenligning med de øvrige erhvervsvirksomheder.

2) Om utilstrækkeligheden af Rigsrevisionens kontrol

23. TV2 A/S har ydermere anført, at Retten burde have fastslået, at den permanente kontrol, som Rigsrevisionen førte for at efterprøve, om TV2 var en økonomisk veldrevet virksomhed, var tilstrækkelig for at sikre overholdelsen af det grundlæggende formål med den fjerde Altmark-betingelse.

24. Retten konkluderede imidlertid efter en analyse af de i den konkrete sag forelagte beviser – således som de var blevet præsenteret i den omtvistede afgørelse og beskrevet for Retten under retsforhandlingerne – at de argumenter, som appellanten havde fremført vedrørende den efterfølgende kontrol med TV2, »under alle omstændigheder heller ikke [kan] modstå en nærmere undersøgelse«.

25. Selv hvis det forudsættes, at den fjerde Altmark-betingelse i den foreliggende sag ikke burde være blevet anvendt i overensstemmelse med sin ordlyd, men at der derimod burde være blevet foretaget en fortolkning af bestemmelsen baseret på dens formål, er der derfor under alle omstændigheder og som anført af Kommissionen tale om et spørgsmål, der vedrører sagens faktiske omstændigheder, og som derved falder uden for Domstolens kontrol.

26. Det skal bemærkes, at TV2 A/S heller ikke her har gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af de beviser, der indgår i sagsakterne, og ej heller har præciseret, hvilke beviser Retten eventuelt skulle have gengivet urigtigt, og i øvrigt heller ikke har påvist forekomsten af fejl i Rettens undersøgelse, som kunne have ført denne til at gengive de beviser, der indgår i sagsakterne, urigtigt.

3) Såfremt der foreligger retlige argumenter, er de under alle omstændigheder uvirksomme

27. Til støtte for sine påstande om annullation af den omtvistede afgørelse gjorde TV2 A/S for Retten både gældende, at Kommissionen havde begået en retlig fejl (derved at denne institution angiveligt havde anvendt en urigtig retlig kvalificering som led i den fjerde Altmark-betingelse), og at Kommissionen havde begået fejl ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder i sagen.

28. Rettens forkastelse af de af appellanten fremsatte anbringender skete i to »etaper«. Retten redegjorde først for, at Kommissionen havde anvendt det korrekte retlige kriterium (dvs. den fulde anvendelse af den fjerde Altmark-betingelse). Den undersøgte dernæst, om udfaldet af tvisten ville være blevet anderledes, såfremt appellanten havde haft ret med hensyn til det retlige kriterium, der skulle anvendes (dvs. en anvendelse af den fjerde Altmark-betingelse baseret på dens formål). Retten udtalte ved den vurdering af de faktiske omstændigheder, som kun den kan foretage, at udfaldet af tvisten ville være blevet det samme, selv hvis den havde anvendt det af appellanten anførte retlige

kriterium [6].

29. Eftersom Retten undersøgte disse to etaper nærmere i forbindelse med de af sagsøgeren i første instans fremsatte anbringender, kunne TV2 A/S som påpeget af Kommissionen alene få medhold i sin appel, såfremt selskabet påviste, at der både forelå en åbenbart urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og en retlig fejl hvad angik valget af det gældende retlige kriterium.

30. Da TV2 A/S ikke har hævdet, at der er sket en åbenbart urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, skal Domstolen ikke foretage en undersøgelse af spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger en retlig fejl.

31. De to rent faktuelle spørgsmål og de »retlige« argumenter, som TV2 A/S har fremsat – ifølge hvilke fraværet af en referencevirksomhed, der opererer på normale markedsvilkår, og af en kommerciel dimension i public service-radio- og TV-virksomheden i det konkrete tilfælde skulle medføre en formålsbestemt anvendelse af den fjerde Altmark-betingelse – hviler således begge på den præmis, at Domstolen vil foretage konstateringer af de faktiske omstændigheder, der er forskellige fra Rettens, hvilket er forkert.

32. Desuden undersøgte og konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 132-148 for fuldstændighedens skyld, at udfaldet af tvisten ville være blevet identisk, dersom den fjerde Altmark-betingelse i den konkrete sag var blevet anvendt i det væsentlige eller på en mindre stringent måde.

33. Jeg finder under disse omstændigheder, at TV2 A/S' argumentation kun kan forkastes som uvirksom.

34. Det er alene for fuldstændighedens skyld, at jeg vil realitetsbehandle TV2 A/S' argumenter.

b) Om realiteten

1) Om anvendelsen af den fjerde Altmark-betingelse under hensyntagen til dens formål

i) Den fjerde betingelse finder fuld anvendelse

35. Hvad angår anvendelsen og fortolkningen af den fjerde Altmark-betingelse mener jeg ikke, at Retten kan kritiseres for at have tilsidesat retssikkerhedsprincippet ved at fastslå, at denne betingelse fandt fuld anvendelse, og for at have anvendt den med tilbagevirkende kraft.

36. Dels er det klart, at de fire Altmark-betingelser er kumulative, dels er det, henset til, at der er tale om en principiel dom, hvori Domstolen definerede en række almengyldige betingelser, ikke hensigtsmæssigt at ændre rækkevidden af de fastsatte betingelser, som tager sigte på en specifik situation, nemlig dén, hvori de virksomheder, der modtager støtte for udførelsen af deres public service-forpligtelse, »reelt ikke har en økonomisk fordel, [idet] denne foranstaltning således ikke har den virkning at sætte disse virksomheder i en konkurrencemæssigt fordelagtig position i forhold til de virksomheder, der konkurrerer med dem« [7].

6 – Den appellerede doms præmis 70 hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt radio- og tv-sektoren har en konkurrencepræget og erhvervsmæssig dimension, præmis 119 hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at finde en mellemstor virksomhed, med hvilken TV2's omkostninger kan sammenlignes, og præmis 132-148 hvad angår spørgsmålet om den tilstrækkelige karakter af Rigsrevisionens efterfølgende kontrol med TV2.

7 – Altmark-dommens præmis 87.

37. Som anført af Kommissionen kan begrebet »statsstøtte«, da det har en objektiv karakter, ikke gøres til genstand for divergerende fortolkninger afhængigt af den sektor, der er berørt af en given sag. Den forståelse, som det kan være ønskeligt at anlægge for sektorer, der frembyder særlige kendetegn, kan derfor ikke godtages, når det drejer sig om at vurdere, hvorvidt der foreligger statsstøtte (hvilket beror på en objektiv vurdering), men kan komme til udtryk, når det drejer sig om at vurdere, hvorvidt statsstøtten er forenelig med det indre marked [8].

38. Formålet med Altmark-betingelserne er således at fastlægge den pris, som ville være blevet krævet på et almindeligt marked (markedsprisen) for den ydelse, som den pågældende offentlige tjeneste repræsenterer, for at afgøre, om denne ydelse kunne være blevet udbudt (på de samme vilkår uden statsindgreb).

ii) Den tidsmæssige anvendelse af Altmark-betingelserne

39. TV2 A/S har anfægtet anvendelsen med tilbagevirkende kraft af disse betingelser.

40. Det er tilstrækkeligt at minde om den praksis fra Domstolen [9], der er nævnt i den appellerede doms præmis 79, hvorefter »en præjudiciel afgørelse ikke [har] retsstiftende, men alene konstaterende karakter, med den konsekvens, at en fortolkende dom i princippet får retsvirkninger fra ikrafttrædelsen af den fortolkede regel«.

41. I samme præmis i den appellerede dom bemærkede Retten i øvrigt med rette, at Domstolen ikke havde besluttet at foretage en tidsmæssig begrænsning af virkningerne af sin Altmark-dom.

42. Reelt synes TV2 A/S' argumentation navnlig at være knyttet til de økonomiske konsekvenser for TV2 af kvalificeringen af de omhandlede foranstaltninger som »statsstøtte« i medfør af Altmark-betingelserne, skønt disse foranstaltninger blev vedtaget længe inden afsigelsen af denne dom.

43. Retten tilbageviste imidlertid tillige den mulighed, at disse eventuelle økonomiske konsekvenser i den konkrete sag skulle kunne danne grundlag for TV2 A/S' krav om, med henvisning til retssikkerhedsprincippet, at disse betingelser ikke skulle finde anvendelse [10].

iii) Om sammenligningen med en mellemstor virksomhed eller en referencevirksomhed

44. Selv om det måtte blive fastslået, at en konkret sammenligning med en anden virksomhed ikke var mulig i den konkrete sag, og at alle relevante forsøg i den anledning var blevet gjort – hvilket det i den appellerede dom blev fastslået ikke var tilfældet (præmis 119) – er det som anført af Viasat vigtigt at holde sig for øje, at Kongeriget Danmark kunne have gjort brug af en offentlig udbudsprocedure, idet Altmark-dommen tilbyder to løsninger for at opfylde den fjerde betingelse, som den opstiller, nemlig valget mellem en leverandør af den offentlige tjeneste på baggrund af en offentlig udbudsprocedure *eller* en begrænsning af kompensationen for offentlig tjeneste i forhold til de omkostninger, som en veldrevet mellemstor virksomhed afholder til udførelsen af den offentlige tjeneste.

45. Det fremgår af den appellerede doms præmis 116 og 117, at det ikke er tilstrækkeligt til at anse den fjerde Altmark-betingelse for opfyldt at godtgøre, at støttemodtageren selv er en virksomhed, som er veldrevet og tilstrækkeligt udstyret (TV2 A/S' argument). Dette fritager ikke for behovet for at finde en referencevirksomhed.

8 – Dette fremgår ligeledes af affattelsen af Amsterdamprotokollen, som gentager ordlyden af artikel 106, stk. 2, TEUF.

9 – Dom af 8.9.2011, Q-Beef og Bosschaert (C-89/10 og C-96/10, EU:C:2011:555, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

10 – Den appellerede doms præmis 81 og 82.

46. TV2 A/S' argument om, at det er muligt at opfylde den fjerde Altmark-betingelse i det særlige tilfælde, hvor man ikke kan identificere en referencevirksomhed, er under alle omstændigheder uden relevans i den konkrete sag, eftersom Retten allerede i den appellerede doms præmis 119 konkluderede, at det *er* muligt at finde en referencevirksomhed, med hvilken TV2's omkostninger kan sammenlignes.

47. TV2 har i appelskriftets punkt 52 og 53 henvist til dommen i sagen BUPA m.fl. mod Kommissionen [11] og i sagen CBI mod Kommissionen [12] til støtte for, at der kan foreligge særlige omstændigheder, der gør en formålsbaseret anvendelse af den fjerde Altmark-betingelse nødvendig.

48. Det er imidlertid tilstrækkeligt at bemærke, at dette synspunkt allerede blev omhyggeligt undersøgt af Retten, inden det blev forkastet (den appellerede doms præmis 57-63 og 68-70), uden at TV2 A/S har omtalt dette i appelskriftet.

49. Som gennemgået i den appellerede dom (præmis 57 og 58) var omstændighederne meget anderledes i den sag, der lå til grund for dom af 12. februar 2008, BUPA m.fl. mod Kommissionen (T-289/03, EU:T:2008:29), og på ingen måde sammenlignelige med omstændighederne i den foreliggende sag. TV2 A/S har imidlertid ikke udtalt sig om Rettens tilbagevisning af selskabets argumenter i denne henseende.

50. Med hensyn til CBI-dommen er det tilstrækkeligt at bemærke, at der i denne sag ikke var tale om at tillade en tilpasset anvendelse af den fjerde Altmark-betingelse. Rettens konstateringer af, at der var tale om en meget særegen virksomhedssektor, hospitalssektoren, som ikke nødvendigvis har en konkurrencepræget og erhvervsmæssig dimension, havde derfor ingen indvirkning på bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt den fjerde Altmark-betingelse var opfyldt [13].

51. Jeg finder under alle omstændigheder (som Kommissionen), at det er ubestrideligt, at sektoren for public service-radio- og TV-virksomhed har en konkurrencepræget og erhvervsmæssig dimension, hvilket Retten i øvrigt fastslog ved den vurdering af den konkrete sags faktiske omstændigheder, som kun den kan foretage.

2) Om det argument, der er baseret på den af Rigsrevisionen foretagne kontrol

52. Som anført af Viasat bør TV2 A/S' anbringender og påstande umiddelbart forstås som en anerkendelse af, at den fjerde Altmark-betingelse i den konkrete sag *ikke er* opfyldt efter sin ordlyd, og følgelig som en anerkendelse af, at der *ikke er* udført nogen analyse af de omkostninger, som en mellemstor og veldrevet virksomhed ville have afholdt for at opfylde disse public service-forpligtelser.

53. Følgelig er vurderingen af den af Rigsrevisionen foretagne kontrol i princippet kun relevant, såfremt Domstolen måtte fastslå (hvilket ifølge mit forslag til afgørelse ville være ukorrekt), at den fjerde Altmark-betingelse i TV2's tilfælde skulle gøres til genstand for en tilpasset anvendelse i den af TV2 A/S forfægtede retning.

54. Jeg mener, at Retten i den konkrete sag foretog en korrekt anvendelse af den fjerde Altmark-betingelse ved at kræve en sammenligning af TV2's omkostninger med de omkostninger, som en veldrevet og tilstrækkeligt udstyret virksomhed ville have afholdt.

11 – Dom af 12.2.2008, BUPA m.fl. mod Kommissionen (T-289/03, EU:T:2008:29).

12 – Dom af 7.11.2012, CBI mod Kommissionen (T-137/10, herefter »CBI-dommen«, EU:T:2012:584).

13 – CBI-dommen, præmis 35 og 36 (jf. tillige præmis 289 ff.).

55. I det lidet sandsynlige tilfælde, at Domstolen måtte finde, at der ikke i den konkrete sag var anledning til at anvende den fjerde Altmark-betingelse i henhold til dens ordlyd, men at der derimod burde foretages en anvendelse af bestemmelsen baseret på dens formål, er det imidlertid ubestridt, at Retten efter en analyse af de i den konkrete sag forelagte beviser – således som de var blevet fremført i den omtvistede afgørelse og fremlagt for Retten under retsforhandlingerne – konkluderede, at de argumenter, som appellanten havde fremsat vedrørende den efterfølgende kontrol med TV2, »under alle omstændigheder heller ikke [kunne] modstå en nærmere undersøgelse« [14].

56. Det følger af det ovenstående, at det første anbringende skal afvises fra realitetsbehandling og, under alle omstændigheder, er ugrundet.

B. Det andet anbringende (de regionale stationers midler)

1. Sammenfatning af parternes argumenter

57. TV2 A/S har med sit andet anbringende gjort gældende, at Retten traf afgørelse ultra petita, overskred grænserne for sin legalitetskontrol og tilsidesatte kontradiktionsprincippet, eftersom den realitetsbehandlede og forkastede selskabets anden og subsidiært fremsatte påstand, selv om TV2 A/S og Kommissionen *ikke var uenige* om kvalificeringen af de midler fra licensafgifterne, som TV2 overførte til sine regionale stationer.

58. TV2 A/S har i øvrigt anført, at Rettens realitetsvurdering er baseret på en åbenlyst ukorrekt fortolkning af dansk ret.

59. TV2 A/S har navnlig gjort gældende, at det på ingen måde fremgår af dansk ret, at TV2 skulle overføre et vederlag til sine regionale stationer for leveringen af de regionale programmer, som TV2 rundkastede, eller at overførslen til disse stationer af midlerne fra licensafgifterne udgjorde en vederlagsforpligtelse, som TV2 selv varetog over for de nævnte stationer som modydelse til leveringen af disse programmer.

60. Kongeriget Danemark har tilsluttet sig de argumenter, som TV2 A/S har fremsat til støtte for sin appel.

61. Kommissionen og Viasat har bestridt, at dette anbringende fra TV2 A/S kan antages til realitetsbehandling, og har anført, at det under alle omstændigheder er ugrundet.

62. Kommissionen har nærmere bestemt gjort gældende, at såfremt Domstolen ikke afviser dette anbringende fra realitetsbehandling, bør den fastslå, at Retten – eftersom TV2 A/S under sagens behandling for Retten tilkendegav sin enighed med Kommissionen om, at klagepunktet, der blev påberåbt til støtte for en annullation af den omtvistede afgørelse, for så vidt som denne kvalificerede TV2's overførsel til sine regionale stationer af midler fra licensafgifterne som »statsstøtte«, skulle afvises som værende uden genstand – burde have fastslået, at dette klagepunkt ikke længere tilsigtede at opnå en annullation af den omtvistede afgørelse på dette punkt, og have afvist klagepunktet fra realitetsbehandling.

63. Kommissionen har i denne sammenhæng tilføjet, at selv om det er åbenlyst, at de nævnte midler udgør statsstøtte, fremgår det ikke som sådan af den omtvistede afgørelse, at Kommissionen havde til hensigt at udtale sig om dette spørgsmål (om, hvorvidt de midler fra licensafgifterne, som TV2 overførte til de regionale stationer, udgjorde eller ikke udgjorde statsstøtte).

14 – Den appellerede doms præmis 132. Rettens behandling af de argumenter, hvormed TV2 A/S gjorde gældende, at den fjerde Altmark-betingelse »i det væsentlige« var opfyldt, fremgår af den appellerede doms præmis 133-148.

2. Bedømmelse

a) Om formaliteten

64. TV2 A/S har gjort gældende, at Retten foretog en åbenbart urigtig fortolkning af dansk ret (»[d]e konstateringer, der ligger til grund for konklusionen, kan ikke udledes af akterne i sagen for Retten og er i åbenbar modstrid med dansk ret«, appelskriftets punkt 84).

65. Fortolkningen af national ret er imidlertid et faktisk spørgsmål, der falder uden for Domstolens kontrol.

66. Ydermere har Retten ikke foretaget en åbenbart urigtig gengivelse af sagens faktiske omstændigheder, hvilket TV2 A/S i øvrigt ikke har påberåbt sig.

67. Som anført af Kommissionen er den foreliggende sags faktiske omstændigheder ubestrideligt af en meget kompleks karakter. Dette er navnlig tilfældet med den danske lovgivning på området, hvilket ikke har lettet Rettens opgave.

68. Dette ændrer imidlertid intet ved det forhold, at TV2 A/S ikke har præciseret, hvilke beviser Retten eventuelt har gengivet urigtigt, og i øvrigt heller ikke har dokumenteret forekomsten af fejl i Rettens undersøgelse, som kunne have ført denne til at gengive de i sagsakterne indeholdte beviser urigtigt. Fremfor dette har selskabet benyttet denne argumentation som påskud for i forbindelse med appellen at foretage en ny og mere detaljeret gennemgang af dansk ret (jf. appelskriftets punkt 85-111) og for at anfægte den af Retten udførte bedømmelse af det bevismateriale, som de relevante bestemmelser i dansk ret udgør, til trods for, at dette bevismateriale allerede er blevet indgående analyseret i den appellerede dom.

69. TV2 A/S har citeret dom af 18. juli 2007, Industrias Químicas del Vallés SA (C-326/05 P, EU:C:2007:443, præmis 57-60), og dom af 3. april 2014, Frankrig mod Kommissionen (C-559/12 P, EU:C:2014:217, præmis 78-81), til støtte for, at den åbenbart ukorrekte fortolkning af national ret, som selskabet har påberåbt sig, fuldt ud er undergivet Domstolens kontrol.

70. Med sine argumenter og den nye gennemgang af dansk ret i appelskriftet anfægter TV2 A/S imidlertid reelt ganske enkelt – som det var tilfældet i den sag, der lå til grund for dom af 3. april 2014, Frankrig mod Kommissionen (C-559/12 P, EU:C:2014:217) – den af Retten udførte bedømmelse af det bevismateriale, som de relevante bestemmelser i dansk ret udgør, hvilket allerede er blevet indgående analyseret i den appellerede dom (præmis 166-173).

71. Jeg mener derfor ikke, at det andet anbringende kan antages til realitetsbehandling.

72. Det er følgelig alene for fuldstændighedens skyld, at jeg vil realitetsbehandle TV2 A/S' argumenter.

b) Om realiteten

73. TV2 A/S har gjort gældende, at Retten fraveg de grundlæggende procesretlige principper ved i den appellerede dom præmis 152-157 (den del, hvori den anden og subsidiære påstand, som TV2 A/S havde fremsat for Retten, blev realitetsbehandlet og forkastet), at foretage en indledende fortolkning af den omtvistede afgørelse (ifølge TV2 A/S burde Retten ikke havde fastslået, at TV2 var underlagt en selvstændig betalingsforpligtelse over for sine regionale stationer).

74. Den omstændighed, at Kommissionen og TV2 A/S ved Retten var enige om fortolkningen af den omtvistede afgørelse, ændrer som påpeget af Viasat ikke Rettens frihed til at fortolke denne afgørelse i en sag, hvor denne afgørelse anfægtes.

75. Unionens retsinstanser bør nemlig foretage en prøvelse af en retsakt i lyset af begrundelserne heri, uden at Kommissionen kan ændre denne begrundelse under retssagen.

76. F.eks. fremgår det af fast retspraksis, at »forpligtelsen til at begrunde en individuel beslutning har til formål at gøre det muligt for Domstolen [eller for Retten] at efterprøve beslutningens lovlighed samt at give den berørte part de oplysninger, ved hjælp af hvilke det kan fastslås, om der er grundlag for beslutningen, eller om der muligvis foreligger en sådan fejl, at dens lovlighed kan anfægtes […]. Begrundelsen skal derfor principielt meddeles den berørte part samtidig med den beslutning, der indeholder et klagepunkt i forhold til parten. Manglen på begrundelse kan ikke afhjælpes gennem den omstændighed, at den berørte part erfarer grundene til afgørelsen under sagen for Domstolen [eller for Retten]« [15].

77. Jeg mener derfor, at Retten ikke begik en retlig fejl, da den fortolkede 194. betragtning til den omtvistede afgørelse, selv om TV2 A/S og Kommissionen under retsforhandlingerne blev enige om måden at fortolke denne retsakt på og det under hensyntagen til det forhold, at TV2 A/S ikke ville frafalde sit krav på dette punkt (jf. den appellerede dom, præmis 154 og 157).

78. I den appellerede doms præmis 168 [16] udtalte Retten på grundlag af de faktiske omstændigheder, således som de fremgik af den omtvistede afgørelse og af sagsakterne, at TV2 ikke kunne anses for blot at optræde som »betalingsformidler« i forhold til sine regionale stationer (præmis 166), men at selskabet snarere burde anses for at være underlagt en selvstændig betalingsforpligtelse over for de nævnte stationer (præmis 167).

79. Den af Retten gennemførte vurdering af sagens faktiske omstændigheder fremgår desuden af den appellerede doms præmis 169-173, hvor Retten gennemgik den danske lovgivning, der lå til grund for dens konklusion.

80. Derudover har selv Kommissionen (og det trods dens argumenter i dette forslag til afgørelses punkt 62 og 63) anerkendt, at de vurderinger, som Retten udledte af sin fortolkning af den omtvistede afgørelse, er juridisk korrekte [17].

81. Under alle omstændigheder er spørgsmålet om, hvorvidt TV2 var underlagt en selvstændig betalingsforpligtelse over for sine regionale stationer, et spørgsmål, der vedrører sagens faktiske omstændigheder, og som derved falder uden for Domstolens kontrol.

82. Det følger heraf, at det andet anbringende skal afvises fra realitetsbehandling og, under alle omstændigheder, er ugrundet. Følgelig skal appellen forkastes i sin helhed.

C. Om en ændring af begrundelsen

83. Kommissionen har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at den anden Altmark-betingelse var opfyldt i den konkrete sag, og har anmodet Domstolen om at foretage en ændring af begrundelsen i denne henseende.

15 – Dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 462 og 463).

16 – »Der er imidlertid intet i sagsøgerens argumentation, som gør det muligt at fastslå, at det er tilfældet i præmis 166 ovenfor, der skal tages hensyn til i det foreliggende tilfælde. De faktiske omstændigheder, således som de fremgår af den anfægtede afgørelse og sagsakterne uden at være blevet anfægtet af sagsøgeren, gør det derimod muligt at fastslå, at det snarere er det tilfælde, der er omhandlet i præmis 167 ovenfor, der svarer til realiteten af de faktiske omstændigheder.«

17 – Eftersom de af TV2 modtagne midler blev beregnet med henblik på at yde dette selskab en kompensation for driften af en offentlig tjenesteydelse, som det var ansvarligt for, var TV2 således modtager af den støtte, hvis forekomst blev fastslået (fordi de fire Altmark-betingelser ikke var opfyldt).

84. Eftersom denne anmodning hverken fremgår af denne institutions egen appel til prøvelse af den appellerede dom (jf. mit forslag til afgørelse i sag C-656/15 P af dags dato)[18] eller af en kontraappel, men af institutionens svarskrift til TV2 A/S' foreliggende appel, og eftersom denne anmodning hverken tilsigter, at appellen helt eller delvist tages til følge, afvises eller forkastes (artikel 174 i Domstolens procesreglement), mener jeg ikke, at Kommissionen kan udvide genstanden for nærværende appelsag, som ikke vedrører bedømmelserne af den nævnte betingelse. Kommissionens anmodning må naturligvis afvises fra realitetsbehandling.

85. Eftersom Altmark-betingelserne er kumulative, ville en sådan anmodning om ændring af begrundelsen desuden, og som Kommissionen ligeledes har anerkendt, alene have interesse i tilfælde af, at der blev givet medhold i det første anbringende i TV2 A/S' appel om anvendelsen af den fjerde Altmark-betingelse, hvilket ikke er tilfældet. Følgelig skal den nævnte anmodning under alle omstændigheder anses for at være uvirksom.

IV. Sagsomkostningerne

86. I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen forkastes. Ifølge procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen og Viasat har nedlagt påstand om, at TV2 A/S tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da sidstnævnte har tabt sagen, bør det pålægges TV2 A/S at betale sagsomkostningerne.

87. I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Som intervenient under sagen ved Retten bærer Kongeriget Danmark sine egne omkostninger.

V. Forslag til afgørelse

88. Henset til samtlige ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at forkaste appellen og at pålægge TV2/Danmark A/S at betale de af Europa-Kommissionen og Viasat Broadcasting UK Ltd. afholdte omkostninger. Kongeriget Danmark bærer sine egne omkostninger.

18 – Kommissionen har ikke anfægtet Rettens bedømmelser af den anden Altmark-betingelse.